

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

nummer 24

13 februari 1959

derde jaargang

nadruk verboden

x in de kantlijn betreft de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst wil ik er even op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn.

Wat ons eerste onderwerp voor vandaag betreft, zou ik graag met U willen spreken over:

V I S I O E N E N

=====

Het begrip "visioen" is iedereen wel duidelijk. Het is de droomachtige beleving, waarin wij ofwel een zinnebeeldige reeks van gebeurtenissen, of toestanden, zien voorgesteld, dan wel een beeld van toekomstige ontwikkelingen en soms ook van een ver verleden.

Visioenen hebben op de ontwikkeling van de mensheid een heel grote invloed gehad. Niet slechts de visioenen van b.v. de oude profeten, maar ook dat van Johannes van Padmos, bekend als het boek der openbaring.

Visioenaire beelden kondigden de geboorte van een Boeddha aan en tonen ons, hoe de wereld er op het ogenblik voor staat. In het verre oosten circuleren op het ogenblik nog regelmatig beschrijvingen van dergelijke beelden, ontvangen door monniken en priesters, spreken de over een rode vloed, die de wereld gaat omgolven, over het grote gevaar, dat bijna ten einde is, de strijd der Goden, die komen gaat en wat dies meer zij.

Ik geloof, dat het goed is, om allereerst eens de nadruk te leggen op de inhoud van het visioen en wel in zijn verschillende betekenissen.

In de eerste plaats: slechts weinige visioenen zijn in tijd bepaalbaar. Wanneer een visioen in tijd bepaald is, dan vloeit dit voort uit delen van het beeld zelf. Het is heel moeilijk te zeggen, dat een visioen juist op deze of gene toestand of tijd zal slaan.

In de tweede plaats: wij weten zelden of nooit uit te maken, wat nu eigenlijk symbolen zijn, waar geheimzinnige tekens op de voorgrond komen, waar wij te maken hebben met menselijke complexen en inhouden,

en waar werkelijk een komend gebeuren volledig wordt getoond.

Ten derde: In het visioen zien wij over het algemeen een sterke overdrijving. Een visioen is een indruk, die je ondergaat. En indrukken - vooral, wanneer zij onverwacht zijn - kunnen zeer hevig zijn.

Wij weten allemaal, dat mensen soms meer schrikken van een onverwachte val van een vaas door poes- of hondestaart van tafel, of buffet, op de grond gedeponeed, dan van een bominslag in de oorlog. De impressie, die zoiets maakt, is op zo'n ogenblik veel heviger.

Bij het visioen moeten wij daarbij rekening houden.

Dan komt natuurlijk ook de inhoud als betekenis naar voren, dus onze interpretatiemogelijkheden.

Nu wil ik hier o.a. wijzen op het egyptisch visioen van Osiris.

De herrezen Osiris wordt getoond, niet als worstelend met Toth, maar Toth omarmend. De Horusvalk zweeft tussen beiden in en gezamenlijk heffen zij Isis op een troon. Het is een visioen, dat stamt van ongeveer 2600 v.Chr. en in zijn tijd heel veel opgang maakte. Men meende hiermede n.l., dat de positie van de dynastieën a.h.w. nieuw bepaald werd.

Als wij de symbolen ontleden, wat dan? Osiris is in feite "het leven". Toth mogen wij in dit geval stellen voor wijsheid, maar ook voor dood. Horus is opgang, het komende. Isis is in feite toch Moeder Aarde, ook al is zij de Gehoornde, gekroond met de Maansikkel.

Men zou daaruit kunnen konkluderen, dat de kennis van leven en dood de mensheid op een troon zal plaatsnemen, waardoor de aarde verheven zal worden.

Je kunt natuurlijk ook gaan doen, zoals men gedaan heeft: Nu komt er een heerser, die het zal gaan winnen. Die heerser zal hier 't hele rijk groot en machtig maken....

De eerste verklaring, minder direkt, is ongetwijfeld juist.

In deze tijd horen wij van visioenen heel wat minder. Wanneer in deze dagen nog eens een visioen ontstaat, ach, dan wordt het al heel gauw een roman, of het wordt deel van een of andere kultus, of van een of andere eigenaardige leerstelling.

Toch zijn er visioenen in deze tijd. Typisch voorkomende visioenen, die over de hele wereld de laatste dertig jaar weer optreden - voornamelijk bij personen, die enigszins gespannen zijn, dat geef ik graag toe, zelfs overspannen - draken, of demonen, die op de wereld af gaan, die wereld beginnen te verslinden en dan door een bliksemstraal worden getroffen. In doodsangst ontwaakt de patiënt dan.

Een dergelijk visioen moet zin hebben. Wanneer dat bij een enkele persoon voorkomt, ja, goed. Dan wil men dat wel accepteren. Wanneer het bij 100 personen voorkomt, dan moeten wij al gaan denken aan een zekere tendenz, hetzij uit de beschaving geboren en de spanningen van die beschaving, hetzij van nog hogere inhoud.

Indien dit over een periode van een dertigtal jaren gaat - laten wij zeggen, dat het ongeveer 10.000 maal is voorgekomen - dan gaan wij toch wel denken, dat dit in direkt verband staat met de ontwikkeling van de mensheid zelf.

Wanneer ik dit zou moeten verklaren, dan zou ik dit als volgt willen stellen:

Wat is het meest monsterlijke, of demonische? Zeker niet een duistere geest. Het meest duistere en demonische is de materie, die tracht zich van de geesten te bevrijden.

Die droom zou dus in de eerste plaats betekenen, dat het meesterschap, dat de mens over de materie bezeten heeft in het verleden, te loor dreigt te gaan. Dat dus de dode stof zelf machtiger wordt dan

de mens en hem voortjaagt op een pad, dat hij niet wil gaan.

Dan die bliksemstralen. Een bliksemstraal komt uit de hemel, van boven. Een bliksemstraal is o.a. een van de attributen van de hoofdgoden der oude panthéons; een Goddelijk ingrijpen, dat het monster vernietigt, maar eerst nadat het de wereld heeft aangetast.

Konklusie: Degenen, die deze visioenen ondergaan, zijn in de eerste plaats zeer bevreesd omtrent hetgeen zich op deze wereld afspeelt. In de tweede plaats hebben zij een onbewuste kennis omtrent deze overheersing van de materie, de techniek, die de mens verder jaagt, terwijl hij niet meer in staat is deze te beheersen; in de derde plaats voelen zij aan, dat dit niet verder voort kan gaan; in de vierde plaats nemen zij aan, dat er alleen maar uitkomst is te vinden in het bovennatuurlijks, het Goddelijke, en menen, dat het Goddelijke die vernietiging tot stand zal brengen.

Geestelijk gezien zou dit een aantonen kunnen zijn van hetgeen op deze wereld te gebeuren staat. N.l. het ogenblik, dat de mens kiezen zal tussen een ver doorgevoerd materialisme en een terugkeer naar grotere eenvoud, waardoor veel, van hetgeen hij thans geschapen heeft, ongetwijfeld ten gronde zal gaan, maar aan de andere kant in een nieuw licht, in een nieuw bewustzijn, verder kan gaan.

Het lijkt mij niet zo dwaas om dergelijke visioenen wat au serieux te nemen. Wanneer het een visioen is van een enkele profeet - denken wij weer aan de openbaringen van Johannes - dan hebben wij alle reden om te zeggen: "Hier moet of sprake zijn van een direkte inspiratie, of wel een zuiver persoonlijke interpretatie".

En de ziener van Padmos kennende en de openbaring kennende, geloof ik, dat wij hier wel degelijk met een persoonlijke interpretatie mede te maken hebben.

Maar wanneer visioenen over de hele wereld voorkomen, dan moeten zij voortkomen uit iets, wat groter is, dan de mens zelf, maar gelijktijdig tot die mensheid behoort, vandaar de weerkaatsing ervan in zoveel individuen.

Laten wij nu eens aannemen, dat er een z.g. hovenbewustzijn bestaat, een gemeenschappelijke denkwereld, waarin alle mensen gelijktijdig zijn opgenomen. Dan zou de konklusie niet ver liggen, dat het visioen dáár zijn oorsprong vindt.

Nu ga ik als volgt redeneren: een mens kan de toekomst niet voorzien, zegt men. Toch weten wij, dat ieder zich voorbereidt op toekomstige gebeurtenissen, die binnen zijn speciale bereik vallen. Het is zelfs zó, dat moeder de vrouw thuisblijft, omdat om 9 uur de melkboer komt. Zij voorziet dit. Het kan voorkomen, dat hij niet komt; zij neemt aan, dat hij wel komt.

Nu beschikt de enkele mens over weinig feitenmateriaal. Hoe die mens echter als eenling ook misleid kan worden door een onvolledig overzicht; wanneer wij het bewustzijn van een heel volk zouden kunnen overzien, dan zouden wij precies kunnen zeggen, wanneer een persoon zich met zeer grote waarschijnlijkheid op een bepaalde plek zal bevinden, wat de gevolgen daarvan zullen zijn, economisch, politiek etc.

Wij krijgen een inzicht van ontwikkelingen, die over langere tijd misschien pas voor anderen kenbaar worden, maar die in het heden zijn oorsprong vinden.

Nu nu een bewustzijn, dat alle mensen tezamen bevat. Dan volgt hieruit, dat elke ontwikkeling, die thans begint, in dit grote bewustzijn erkend kan worden en voor een ieder, die vatbaar is voor de krachten van dit bewustzijn, kenbaar kan zijn.

Kan zijn, ik zeg niet: zal zijn.

Het visioen is voor het grootste deel althans het produkt van het gemeenschappelijk bewustzijn der mensen, uitgedrukt in een enkeling, in symbolen en beelden vertaald volgens de persoonlijkheid, die deze indrukken ontvangt.

Maar waar komen wij dan aan de Goddelijke betekenis van een visioen? Waar blijft dan de openbaring?

Het bewustzijn van alle mensen samen is maar een heel klein deeltje van het bewustzijn, dat er in de kosmos, in 't heelal, bestaat. Maar wij nemen toch allemaal aan, dat er wat meer bestaat dan alleen maar het stoffelijk mensdom, zoals U dat kent.

Er zijn werelden van geesten, er zijn engelen, er zijn demonen. Er is de Schepper Zelf.

Nu blijkt ons, dat ontlading der gedachten der menigte in een bepaalde persoon gebeurt, wanneer deze onder een zekere spanning verkeert. Die spanning maakt hem klaarblijkelijk dus gevoelig voor de overheersende tendenzen in het bovenbewustzijn.

Indien een mens door omstandigheden gevoelig zou zijn, niet direkt voor die stoffelijke tendenzen, maar voor een totale, of kosmische tendenz, dan zou een beeld gewonnen kunnen worden, dat uit de kosmos stamt. Misschien zelfs uit het Goddelijke bewustzijn, dat alle kleinere bewustzijnsvormen en normen omvat.

Dan zal een dergelijk visioen niet alleen slaan op de wereld, zij zal moeten slaan op de kosmos en zal vanuit de kosmos vertaald moeten worden.

Ik keer weer terug naar de openbaringen. Wanneer daarin gesproken wordt over de 7 hoofdzonden, dan is dit klaarblijkelijk een menselijke interpretatie van krachten, die in feite bestaan.

Het is wel vreemd, dat wij spreken over de zéven hoofdzonden, of doodzonden, terwijl wij aan de andere kant ook spreken over de zéven aartsengelen.

Zouden wij hieruit de konklusie mogen trekken, dat in het verschil tussen licht en duister (tegenstellingen dus, die noodzakelijk zijn voor de Goddelijke openbaring) voor elke scheppende kracht, een andere kracht bestaat, die vernietigend is, of chaotisch? En dat de z.g. zonder der mensheid niet betekenen bepaalde handelingen, of instellingen in de eerste plaats, maar het toegeven aan het chaotisch principe in zichzelf?

Stellen wij dat, dan wordt ons al heel wat duidelijker, wat hier bedoeld wordt. Het menselijk symbool treedt hier in de plaats van de machten der duisternis. Niet duivels, of demonen; machten der duisternis als tegenstelling aan het licht, dat voor ons noodzakelijk is om te kunnen leven.

Dan volgt hieruit de konklusie, dat de wereld op een gegeven ogenblik misschien de krachten der chaos te sterk maakt. Dan zijn er dus twee spanningen, strijdig aan elkaar op de wereld, maar ook in de kosmos.

Twee spanningen is al, wat nodig is om een verdeling tot stand te brengen. Denk eens aan de druk, die wij b.v. uit kunnen oefenen op stof en die wij in trekken om kunnen zetten.

Wij kunnen een baksteen in elkaar drukken, dan blijft zij niet heel, dan wordt zij verpulverd. Maar wanneer wij twee krachten nemen, dus twee tegengestelde krachten en wij doen er op werken, dan rukken wij het uit elkaar en dan blijft er, door een breuk, twee afzonderlijke delen over.

Deze delen vinden wij terug in het laatste oordeel, waar de schapen ter rechter-, de bokken ter linkerzijde ingaan.

De schapen en bokken is weer de symboliek, die enigszins joods aandoet. De bok, zondebok, beladen met zonden en het lam, of het schaap, als symbool van onschuld, als symbool ook in sommige gevallen voor de Verlosser Zelf.

Ook hier dus weer het idee, dat op een gegeven ogenblik de kosmos in twee delen uiteen zal vallen. Aan de andere kant horen wij van twee namen. Het eigenaardige is, dat die twee namen identiek kunnen zijn met elkaar, het getal 666, het andere 999. Verder vinden wij nog een aanduiding van het getal 4, 7 en het getal 111, gelijkzijnde aan drie.

In deze getallensymboliek, wederom stoffelijk gebruik, kabbalistiek, een bepaalde wijze van mystieke uitdrukking, kunnen wij aflezen, dat de kracht des lichts, Verlosser, en de kracht der duisternis, elkaar evenwaardig zijn, maar tegengesteld in hun bestrevingen. Beiden staan even dicht bij God.

Rekent U maar uit: $3 \times 6 = 18$, eindgetal 9. 9 getal van de hogepriester. $3 \times 9 = 27$, eindgetal 9, het getal van de hogepriester.

In deze symbolen zouden wij dus af kunnen lezen, dat het visioen betrekking had op het uiteenvallen van het heelal, in elkaar tegengestelde delen, een wegvallen van de tussenfase.

Willen wij die betekenis goed ontleden, dan vragen wij ons af: hoe komt het, dat alle werelden zijn ontstaan?

In het begin moeten er twee krachten geweest zijn, die volledig tegengesteld waren aan elkaar. De wisselwerking daartussen heeft alle schakeringen doen ontstaan. Er was eens wit en zwart, sedertdien zijn alle vormen van grijs, die er maar tussen konden zijn, ontstaan. Maar eerst moesten beide hoofdtinten ontstaan.

Stel, dat de kosmos terugkeert tot haar oorsprong in een onbekende kringloop, dan zou hieruit de konklusie worden getrokken, dat er op aarde steeds weer een ogenblik komt, waarop de grondwaarden elkaar lijnrecht t.o. staan en het niet meer mogelijk is om een middenweg te kiezen.

Nu gaan wij eens kijken bij oudere zieners, die over het algemeen hun beeld van de kosmos heel aardig ontwerpen, zij het, dat zij het op de wereld projekteren.

Zij zeggen, dat de Goden de mensen gelijk, maar dat de eerste God Zelfbarend was. Heel vaak horen wij dan ook, dat die geboorte uit het hoofd geschiedt. Het hoofd is dan weer het symbool van de gedachte.

Wij zouden dus kunnen zeggen: het eerste produkt is de vorm der gedachte.

Verder horen wij, dat een aantal van die krachten worden uitgezonden, terwijl er één - een lievelingszoon meestal in het verhaaltje, in het visioen - bewaard blijft en dat is dan de Vorst der Wereld.

Dan horen wij verder, dat er oorlogen tussen dezen werden gevoerd.

Deze beelden, vaak in liederen neergelegd, zouden m.i. niets anders uit willen drukken dan: eens was er één kracht. Deze kracht, zichzelf delende, deed de tegenstelling ontstaan. Reeksen van tegenstellingen doen hun invloed op de aarde gelden en er bestaat een voortdurende strijd tussen de aarde en andere krachten, of werelden.

De astrologie leert ons, dat alle banen op een gegeven ogenblik betekenen een wisselende verhouding tot een gelijk aantal waarden. Denkt U aan de Dierenriem, aan de loop der planeten door de verschillende huizen etc.

Nu behoeven wij niet aan astrologie te geloven, Wij mogen het wel doen, maar wij hoeven er niet aan te geloven.

Wij kunnen dit idee toch over gaan zetten op al deze visioinaire ervaringen. Dan kom ik tot deze konklusie:

Er is ook in de historie der mensheid iets, wat ons aan een kringloop doet denken. Op het ogenblik, dat nieuwe krachten, of in vloed en op aarde het gezag verkrijgen, moet een scherpe splitsing ontstaan in wit en zwart, moeten chaos en vorming elkaar scherp tegenover gesteld zijn.

Het visioen van Johannes bevestigt dat door te spreken over de slag Armageddon, waar de krachten der duisternis en de heerscharen des lichts een laatste gevecht hebben.

Maar kan zo'n laatste oordeel - laten wij die term even accepteren - iets anders zijn dan me een een begin? Want de ene gaat ter linker en de ander ter rechterzijde, maar zij blijven bestaan. Nergens staat, dat zij uitgeblust worden. Dat wil zeggen, dat zij elk op hun eigen vlak een nieuw bestaan beginnen.

Hebben die krachten elkaar dan niet opgeheven?

Daar heb ik geen vraag over gesteld, maar ik wil Uw vraag wel even beantwoorden.

Wanneer twee krachten elkaar tegengesteld zijn en zij zijn elkaar volkomen gelijkwaardig, fixeren zij elkaars positie. Dat wil zeggen, dat beide krachten in elkaar doordringend in elk punt een menging van beide krachten doen ontstaan, vergelijkbaar met de afstand, die tussen beide krachten ontstaat, dus is de afstand A en hebben wij kracht B en C, dan zal B staat tot C worden, b.v. $B \times \frac{1}{2}A$ en $C \times \frac{1}{2}A$. Dan is de werking daar $\frac{1}{2}B + \frac{1}{2}C$. 't Is niet algebrisch juist, wat ik hier zeg. U hoeft het niet na te rekenen als formule. Alleen maar een aanduiding.

Verschuif ik tot $\frac{1}{3}$, dan krijg ik dus b.v. $\frac{2}{3}B$ $\frac{1}{3}C$, de waarde is altijd één, waar ik ook ben. Maar de openbaring van waarde in beide verhouding van licht en duister zal steeds aangepast zijn aan de onderlinge afstand.

Als zodanig heffen zij elkaar niet op, maar houden zij elkaar in stand. Als zodanig zijn zij door de doordringing, die zij t.o.v. elkaar trachten uit te oefenen in feite de Schepper, of instandhouders, van een totale scala van verschijnselen, die zonder één van beiden niet mogelijk zou zijn.

Nu ga ik even snel mijn stelling ontwikkelen.

Ik stel: wanneer een nieuwe periode begint voor deze wereld, b.v. een Aquariustijdperk, dan ontstaat er een hernieuwing van waarde. Het is niet meer mogelijk om te denken in tussenliggende waarden; wij moeten ons bekennen tot de kracht licht, of de kracht duister. Na dit erkennen, zullen wij onder nieuwe invloeden een nieuw leven beginnen. Maar dit nieuwe leven zal zich in de eerste plaats openbaren in strijd.

Om uit licht en duister een harmonische wereld te scheppen, waarin alle tussenfasen mogelijk zijn, zullen beiden elkaar trachten te doordringen; na een scheiding betekent dit altijd een strijd, totdat in de strijd uiteindelijk een evenwicht wordt gewonnen.

Met deze stelling kunnen wij nu een visioen verklaren, dat in de laatste tijd heel veel is voorgekomen. Het visioen van een wereld, die kaal en vernietigd is, maar waarin - vreemd genoeg - op de puinhopen bloemen bloeien. Ruïnes met bloemen. Een vreemd verschijnsel, overal voorkomend. Dit visioen herhaalt zich 1000 malen.

Dan stel ik: uit de tijd van heden wordt een nieuwe tijd geboren. Deze periode van overgang is alleen maar een begin. Nu zullen zich eerst langzaam de krachten van licht en duister moeten scheiden. Het is niet meer mogelijk om tussen beiden in te zijn, neutraliteit is niet meer mogelijk. Men moet een keuze doen.

Wanneer die keuze gedaan is, dan zal eruit op deze wereld ongewijfeld strijd voorkomen. De belangen, lijnrecht t.o. elkaar staande, laten geen verdere compromis meer toe. Er moet een strijd worden uitgevochten op deze wereld, opdat in een nieuwe verhouding, het evenwicht van de mensheid wordt hersteld.

Ik stel verder, dat de angststromen, die wij misschien ook wel visioenen mogen noemen, die op het ogenblik een groot deel van de mensen beroeren, de angststromen van bepaalde regeringsgroepen, de angststromen, die kerken tot nieuwe activiteit prikkelen, alleen een verschijnsel zijn van hetzelfde, van de vernieuwing, die komt. Want men voelt, dat een keuze moet worden gedaan. Men wil ten koste van alles eigen positie bevestigen. Dit kan alleen door toe te geven. In dit toegeven zal men zich moeten bewegen in de richting van of zwart, of wit, tussenklassen zijn niet mogelijk.

Dan zal deze strijd betekenen een totale hervorming van de wereld, doordat de waardemeter goed - kwaad aanvaardbaar-niet aanvaardbaar verandert.

Uit eenvoudiger beelden zal deze complexe maatschappij eerst ontleed in haar bestanddelen, in staat zijn een nieuwe wereld op te bouwen.

Visioenen van licht, lichtende werelden, lichtende gestalten, visioenen, die soms gepaard gaan met het luiden van klokken, in enkele gevallen - zeer typisch - met Kerstliederen komen ook voor op de wereld. Zij zijn ook klaarblijkelijk in het bovenbewustzijn van de menigte vastgelegd.

Te zeggen, dat dit alleen maar een poging is om te ontvluchten aan de dreiging van deze wereld, kan niet zuiver zijn. Want een ontvluchting is over het algemeen een individueel streven, niet een massaal streven. Het kan worden meegedeeld van mens tot mens, maar gelijktijdig voorkomen in vele verschillende delen van de wereld in gelijke visioenen betekent m.i., dat op zijn minst genomen het bovenbewustzijn van de mensen en zelfs hogere krachten daarmee gemocid zijn.

Dan stel ik, dat deze droom van licht, van lichte gestalten, deze symbolen van vrede, want dat zijn uiteindelijk klokkengeluiden en Kerstliederen voor de meeste mensen, in feite betekenen, dat de mensheid van heden reeds erkent, dat in de vernieuwing de grote vrede voor de mensheid gewonnen zal worden. Dat deze aarde i.p.v. tot ondergang gedoemd, herrijzen zal als een phoenix, misschien in het vuur der loutering eerst zich zelf verterende, maar dan ook jonger en schoner dan ooit tevoren opwiekende een nieuwe vlucht naar beschaving, maar vooral naar Godsbegrip.

Een nieuw zoeken, misschien naar technische middelen, maar wel in de eerste plaats naar een innerlijke vrede en in de verhouding tussen de mensen onderling, die het leven menswaardig en menselijk maakt.

Door alle tijden hebben de visioenen weerspiegeld, wat aan weten in het totaal der mensheid aanwezig was, hebben de visioenen uiting gegeven aan het weten van hogere, geestelijke krachten omtrent al, wat op de wereld zal gebeuren.

De visioenen van heden zijn de schaduw, die een komende tijd vooruit werpen. Veel van hetgeen U thans ziet, is duister. Het lijkt U, of hierin geen licht geborgen is, omdat het licht nog verborgen staat achter het zwarte, het schijnbaar demonische. U bevindt zich nog niet tussen beide krachten, maar Uw keuze voor licht kan U uit deze duisternis brengen tot een nieuw bewustzijn.

Keuze voor het licht willen wij allemaal, of moeten wij doen Hoe? Een gedachte, die ik hier uit de zaal opvang. Mijn antwoord

Door niet met compromis bezig te zijn. Er bestaat geen compromis voor de mens, die zich een doel stelt, dat hij erkent als uit God geboren.

Doe het goede, vanuit Uzelf, zonder eisen tegen de medemens, zonder eisen aan de omgeving, doe het zo voortkomen, als U het kunt en tracht niet het met Uzelf op een akkoordje te gooien, omdat het misschien te lastig is, datgene te doen, waarvan je weet, dat het goed is.

x Is die rede een zinspeling op het getaal 666? Op zwart en wit?

- Ik begrijp, wat U wilt zeggen. Ik kan het er niet mee eens zijn. In de eerste plaats heb ik het getal 666 niet aangehaald als een tijdperk, maar als een beeld, dat staat t.o. en andere figuur 999.

M.a.w.: ik heb getracht aan te tonen, dat in het visioen, zij het verscholen, de tegendelen ook op de voorgrond komen en dat wij steeds ongeveer gelijke waarden zien, die t.o. elkaar staan, lijnrecht.

Verder wil ik opmerken, dat licht en duister, dat goed en kwaad noodzakelijk zijn om bewustzijn mogelijk te maken. Wanneer wij één waarde hebben en geen vergelijkingspunt, is geen realisatie mogelijk. Elke wereld zal bestaan uit goed en kwaad, uit licht en duister. Op het ogenblik, dat er alleen goed zou zijn, kan er geen wereld en geen bewustzijn meer bestaan. Op het ogenblik, dat er alleen kwaad is, precies hetzelfde.

Dat wil zeggen, dat het optreden van één waarde, met uitsluiting van alle anderen, slechts kan betekenen, het einde van deze Schepping. Ik meen, dat dat niet het geval is en heb getracht erop te wijzen, dat door de scheiding in bokken en schapen, wederom zwart en wit een ontnuering werd aangegeven, ook in het visioen van Johannes.

x Het is toch aan ons het onderscheid te zien?

- U maakt Uw keuze in Uw eigen wereld. Die keuze betekent, dat U zich bekent tot goed, of tot kwaad.

x U sprak van de tegenstelling goed - kwaad, licht-donker. Een strijd van achter het ijzeren gordijn en

- Ik heb uitdrukkelijk vermeden hier politieke toespelingen te maken en wel om de volgende reden: Een dergelijk elkaar t.o. staan als b.v. het westen en het oosten op het ogenblik, is in feite het symbool van het menselijk weten omtrent de noodzaak tot een beslissing te komen. Men wil deze beslissing in zichzelf niet aanvaarden en projekteert deze naar buiten toe.

Het is als de zondaar, die optreedt als prediker voor anderen om daardoor zijn eigen geweten te ontlasten, zonder in feite daarvoor zichzelf ooit enig licht uit te puren.

Een strijd tussen twee machten kan nooit een strijd zijn van werkelijke reiniging, of werkelijke loutering. Di kan alleen ontstaan, wanneer beide krachten in zichzelf de strijd beginnen, tegen alle onrechtvaardigheid, tegen alle bedrog, tegen alle onmenselijkheid.

Het is dan ook deze strijd, die wij - ik mag wijzen op hetgeen wij hier over toekomstige tijden meermalen gezegd hebben - eerder verwachten, dan een wereldoorlog, waarbij een machtsstrijd de wereld tot vernietiging zou voeren.

Wij menen, dat het zich splitsen van de volkeren in verschillende belangengroepen op de duur moet leiden tot een stellingneming van goed en kwaad binnen de volkeren en dat van binnen de volkeren uit deze strijd uitgevochten zal worden, waarna het mogelijk zal zijn te spreken van een broederschap, ook tussen degenen, die in het westen en

in het oosten leven.

Vrienden, ik dank U voor Uw aandacht, het woord is aan de tweede spreker.

Goeden avond.

-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden,

Welk tweede onderwerp had U mij vandaag toegedacht?

DE MIDWINTERZONNEWENDE

=====

Wanneer je het oude geloof beziet, dan bestaat dit altijd weer uit een strijd tussen goed en kwaad, licht en duister. Aan de ene kant heb je de demonen, die trachten de wereld te veroveren en aan de andere kant de lichte Goden, die de mensen beschermen en geluk geven.

Wanneer wij de dienst zien van de oude Kelten, waarbij de Druïden nog niet zo'n overweldigende invloed hebben, dan blijkt, dat hier inderdaad sprake is van een lichtverering en dus de midwinterzonnnewende in de eerste plaats is de eer, die men bewijst aan het licht, dat komen gaat.

Zodra de Druïden erbij komen, dan - zoals meestal bij het oude geloof - zien wij, dat het magisch element boven het zuiver religieuze de overhand krijgt.

Wanneer zij aan de magie beginnen, dan probeert men dus om gezag te winnen bij bepaalde krachten. Dan wordt de midwinterzonnnewende niet alleen in het ogenblik, dat het licht gaat komen, maar ook het ogenblik, dat de krachten van het duister het grootst zijn. Van daar, dat de Druïden bijvoorbeeld de midwinterzonnnewende gebruiken om het z.g. bijloffer te brengen, waarbij dus aan de duistere krachten bloedoffers, vaak zelfs mensenoffers, gebracht worden.

Daarnaast echter hebben zij gelijktijdig ook weer hun bezweringen, die het kwaad terugdringen daar, waar zij het niet verlangen. En een enkele gedachte daarnaast van het licht.

Hier wordt de komst van het licht niet ~~zover~~ gebruikt als iets om je over te verheugen, een weerkeer van het leven, maar het wordt gebruikt als een soort bedreiging tegen het kwaad.

"Denk erom, als jullie - demonen - te veel uit de band springen, het licht komt en ook de Goden, dan krijg je er van langs..."

Dergelijke opvattingen zijn natuurlijk heel simpel voorgesteld op deze manier. Er komt heel wat bij kijken, want:

De Druïden waren, zoals de meeste magiërs van de oude tijd, ook kanppe sterrenkundigen. Zij wisten b.v. hun heilige wouden, maar ook hun andere heilige plaatsen - denkt U eens aan Stonehenge - te oriënteren, precies op de 12 sterrenbeelden. Zij wisten gebruik te maken van de z.g. drie sferen, de menselijke, die van de lichte Goden en die van de demonen.

En Stonehenge b.v. is een vrijplaats tegen alle demonisch werkingen, maar draagt gelijktijdig, naast het z.g. witte, ook het zwarte altaar in zich.

De oriëntatie van die wouden gebeurde dan op de volgende manier:

In de eerste plaats op de poolster. De ster, die het verst staat a.h.w. van het licht. Veelal werd die poolster gezien als een symbool van wat men noemde het koude vuur der demonen. De andere was de zon. Dat was de tweede ster, waarop georiënteerd werd, zodat oost - west een belangrijk deel uitmaakte en het hoogtepunt van de zon, het zuiden, de hoofdboort aangaf voor alle levenbrengende en wittmagische funkties.

De optochten, die b.v. naar de orakelrotsen in de heilige wouden gingen, trokken dan ook lang niet altijd langs dezelfde weg. Bij mid - winterende echter ziet men, dat voor orakelwerpen en gelijktijdig vuurbezweering, twee stoeten zich op weg begeven in het woud. De één komt van het noorden, de ander van het zuiden.

Degenen, die van het noorden komen, brengen bloedoffers; degenen, die van het zuiden komen daarentegen, branden palmen, of boonbladeren, vaak ook eiken, oud graan, meestal iets van het zaagiraan werd ook verbrand, en als beiden hun brandoffers hebben geplengd, dan begint het z.g. vuurfeest. Het vuurfeest is een vuurorakel.

Bij deze orakels neemt men aan, dat het louterende vuur, het symbool van de zon, het koude vuur der demonen overwinnen zal. Paartjes, die willen huwen, , zullen door aan de koude hand der demonen te ontkomen, door het vuur springen.

Priesters, die bewijzen willen, dat zij meester zijn over de demonen, reinigen zich in dit vuur, door over houtskool heen te lopen, of door meerdere sprongen over het vuur uit te voeren.

Gelijktijdig heeft men de z.g. dienst, waarbij enkele "orkesten" het verdrijven van de demonen door middel van geluid beoefenen. Hierbij zien wij ook soms het gebruik van schelp- en ramshorens en daarnaast ook bekken- of gongslag. De rietfluit, later de doedelzak, nemen een belangrijke plaats in na de afloop van het ritueel.

De mens, die nu eerst vriendschap heeft gesloten met de demonen om vervolgens, gereinigd door het licht, zich gelijktijdig als meerdere t.o.v. hen te stellen, mag wel feestvieren. Hen kunnen de kwade geesten, die rondwaren, niet meer aan hebben. Hij draagt bij zich een stukje van het heilig vuur. De tak, zorgvuldig gedoofd, is zijn bescherming.

Gelijke gebruiken vinden wij ook bij de Germanen.

Zijn deel van het offerbloed, waarmee hij gemerkt is, - overeenstemming o.a. met de Kali Durgadienst - is voor hem een zegel, waardoor hij vrij gekocht is van demonische beïnvloeding. Hij zal b.v. op reis door de demonen niet worden lastig gevallen.

Verder wordt het midwinterfeest gebruikt om de bezweering tegen vijanden uit te spreken en gelijktijdig meestal raad te houden over rooftochten, om bescherming te leggen op bepaalde landstrekken, meestal gepaard gaande met strategische overleggingen en verder rechters en vorsten te bevestigen, of te ontronen.

De macht van de priesters komt in deze tijd bijzonder scherp tot uiting, omdat zij zich rond de midwinter- en de midzomernacht steeds weer vergaderen op bepaalde vaste punten, waar zij de plechtigheid van de cirkel en de bijl voltrekken.

De keltische bloedoffers doen ons herinneren aan de z.g. dier - offers der koningen in de atlantische periode. Het waren de stieroffers, waarbij het dier, drager van de geest des rechts en des lichts, geveld werd, met zijn bloed de weg bezegelde, waarna, als in een nieuwe inkarnatie a.h.w., onmiddellijk weer zijn plaats innam. Dat is heel oud.

De bloedoffers, die in deze zin worden gebracht, zijn dan ook tot in een heel ver verleden wel terug te volgen. Daarnaast waren echter offers gebruikelijk van landbouwprodukten, bloemen b.v.; in de win-

ter vaak overgebeleven vruchten van het oude jaar, takken, sparren enz. enz.

Het vergroten van de bloedoffers, met uiteindelijk het Lrongen van het mensenoffer, is in de Druïdendienst hoogstens 1200 jaar v. Chr. pas ontstaan. Hoogstens! Waarschijnlijk eerder 800 dan 1200, maar ik durf dit niet definitief te zeggen.

Ik meen, dat wij hieruit kunnen afleiden, dat in de oudheid het dier- of bloedoffer niet gebruikelijk was, uitgezonderd het doen sterven van de inkarnatie der Goden. Een gebruik, dat overal voorkwam, zelfs b.v. in het oude Egypte, 3.000 jaar v. Chr.

x In Twente vroeger waren ook van die olle wieven en mistgeesten. Is dat niet zo'n staertje ervan?

- Dit heeft weinig met de Druïdendienst te maken. Dit is een volksbijgeloof, waarbij men soms komt tot demonenbezwering. Die demonenbezwering is dan het bloedoffer. Daar heeft het Christendom een hele hoop toe bijgedragen, eigenaardig genoeg.

Door het bloedoffer van Jezus zijn heel veel mensen gaan geloven, dat het bloed noodzakelijk nodig is om te bevrijden van het kwaad.

Wij vinden dat niet alleen bij de olle wieven, maar er zijn zelfs in Nederland bepaalde extreme groepen, die soms ter duiveluitdrijving, uit hun eigen midden bloedoffers brengen.

x Bestaat die sekte nog?

- Ja. Ik wil niet zeggen, dat zij buitengewoon veel leden heeft. Wij vinden haar in bepaalde streken op het platte land. Het is vaak een zwarte kousenvroomheid, maar het bestaat in ieder geval nu nog.

Het tweede onderwerpje:

D E T R E K V A N D E M A Y A ' S

=====

In Zuid-Amerika is de Mayakultuur wel een eigenaardige. Zij brengt ons aan de ene kant in contact met een volk van herders en landbouwers, aan de andere kant doet zij ons echter ook steden zien, die op een betrekkelijk hoog cultuur peil stonden.

Waarom hebben zij hun woonplaatsen verlaten om zich honderden kilometers te vestigen?

Men heeft deze verklaring gezocht op het gebied van landbouw; men had geen mogelijkheid meer in de omgeving nog goede bouwgrond te vinden, men heeft het gezocht in vlucht voor de vijanden.

Men heeft echter één ding buiten beschouwing gelaten. Dat is de specifieke eigenschap van de Mayakultuur. Zij wordt n.l. heel vaak verward door de mensen in Europa met hetgeen men kent als het rijk der Azteken en Tolteken.

Men meent, dat de Incalander een weergave zijn van de Mayakultuur, maar dat is niet waar. De Mayakultuur is ouder en vindt haar berkmat veel zuidelijker.

Deze Maya's waren in het begin, zoals vele landbouw- en veeteelt bedrijvende stammen, erg bijgelovig: zij meenden, dat op een gegeven ogenblik geesten zouden kunnen terugkeren en hun dorpen onveilig maken. Dat vinden wij bij de negers soms ook nog wel.

Zij trokken dan een eind weg en bouwden daar een nieuwe dorp. Dat is dus de oude overlevering.

Nu komt men op een gegeven ogenblik in moeilijke omstandigheden te verkeren. Het volk heeft een betrekkelijk hoge cultuur bereikt, het weet grote woningen en palazen te bouwen, hun stapelbouwwerken zijn werkelijk fantastisch; men krijgt geen speld tussen de stenen, zo mooi zijn zij behouwen....

Zij kennen beeldhouwkunst, pottenbakkerij en wat dies meer zij. Zij vinden rond zich onbeschaafdere volkeren.

Dat betekent, dat deze volkeren langzaam maar zeker strijdbaar moeten worden, maar dat zijn zij in feite niet. Zij beroepen zich dan ook veel meer dan normaal op de hulp van Goden, van demonen zelfs, die hen verdedigen moeten. In hun geloof en godsdienst komt dat dan ook sterk tot uiting.

Nu wil een enkele keer het geval wel eens, dat in een stad - meestal voorkomt men dat door hem naar buiten te brengen, meestal een tempel - een grote regeerder, tevens krijgsman, sterft. Dat betekent, dat vanaf dat ogenblik die stad een geestenstad is. De bewoners trekken weg, want: daar kan geen gezag meer worden uitgeoefend, geen regering.

Men neemt aan, dat de vruchten, op het veld in de omgeving verbouwd, plotseling vergiftigd en onheilbrengend zullen zijn. Men meent, dat de kudden onvruchtbaar zullen worden.

Meerdere malen heeft men daarom steden in de steek gelaten, maar daarmee zichzelf van de grootste kracht, de stenen stad en vesting, beroofd. Men moest dus de vaak strijdvaardige buurvölkeren ontvluchten en deed dit meestal door weg te trekken, bij voorkeur langs bergdalen en zo vanuit de bergen bij andere stammen plotseling binnen te dringen en daar hernieuwd een stad te bouwen.

Op deze manier zijn vele van de verlaten Mayasteden en tempels eigenlijk tot ruïnen geworden; en op deze wijze bestaan er ook nu nog tempels en enkele steden, waar nog de z.g. geestenwachters wonen.

De westerling heeft later gezegd, dat dat schatbewaarders zouden zijn. Zij hadden tot taak verborgen schatten voor vreemdelingen te beschermen. Dat is niet waar.

Om de geest tevreden te stellen, moest een priesterlijke familie, men moest ook nog priesterlijke capaciteiten hebben, daar blijven wonen. Van vader op zoon dus en zo verder werden de geheimen doorgegeven van de namen van degenen, die in de stad leefden, de behoeften, die zij hadden, b.v. zij hadden een bepaalde voorkeur voor wild, of voor vruchten, daar moesten dan - meestal 2 jaarlijks, soms per vier maanden - offers van gebracht worden. De bewakers zelf woonden meestal niet in de steden, maar in de nabijheid ervan, omdat zij zelf hun land bebouwden.

Vreemd genoeg worden deze families ook door de wildere stammen gerespekteerd, omdat zij - zoals men zegt - het zegel van de geest dragen.

Het is overigens wel leuk hierbij op te merken, dat zelfs bij de Azteken en Tolteken onder geleide kondities tempels veralten werden en zelfs steden met de grond gelijk gemaakt.

De opkomst van de beschaving van praktisch heel Amerika begint ongeveer in Patagonië, Vuurland. Het is dáár, dat de eerste beschaafde nederzettingen plaats vinden. Het is vandaar hoofdzakelijk langs de Andes, langs de bergketens en niet langs de kust, dat de beschavingdragende volkeren verder trekken.

Dat de Maya's ouder zijn dan de Inca's b.v. is waar. In het noorden van Amerika daarentegen hebben wij te maken in de eerste plaats met polynesische en maleise rassen, die aan land kwamen daar en zich vermengden met de op zichzelf kleine, op Eskimo lijkende stammen, en vandaaruit ontwikkelen zich de Indianen.

Maar die Indianen maakten ook soms weer kennis met de meer naar het zuiden gelegen beschavingsvormen. Daar worden de oudste takken voortgestuurd.

Dan vinden wij b.v. bepaalde tekenen van Mayakultuur terug bij

de Yaqi- en Hopi Indianen, maar dat is pas veel later. Zij zijn uit het zuiden gekomen.

Weet U, dat er een theorie is, dat de voorvaderen van de Inca's Chinezen zijn geweest? Dat zij met boten de oceaan hebben overgestoken?

Wat ik hier vertel, is wel juist. Weet U waarom? Omdat een groot gedeelte van de oude beschavingsvormen verwant is met atlantische nederzettingen. De atlantische handelsnederzettingen waren om de produkten, die gewonnen konden worden, eerst in het zuiden, zodat vandaar uit de beschaving zich verbreidde. Vreemd genoeg bleven de kustgebieden, waar ook wel nederzettingen waren, betrekkelijk bespaard voor een uitbreiding van de atlantische beschaving, omdat de Atlantiers, net zoals de Nederlanders dat in Indonesië hebben gedaan, zich in vestingen afsneden van de bevolking. Pas toen er een ondergang van Atlantis kwam, is daar een zekere ontplooiing van beschaving begonnen, omdat men geen achterland meer had en dus zich wel over moest overgeven op goed vertrouwen aan de wilden.

Zo zit die zaak eigenlijk in elkaar. De Maya's zelf zijn niet direkt van Atlantis afkomstig. Het is een mengras, zoals ook de anderen mengrassen zijn, maar het draagt bepaalde verworvenheden van Atlantis nog met zich mee.

Als een beschaving uiteen valt, dat er zelden een mens is te vinden, die van alle takken voldoende afweet. U bent heel beschaafd, maar als U in een wildernis komt te zitten, zonder verder materiaal, dan wat U bij U heeft, zoudt U dan in staat zijn elektriciteit op te wekken? Zoudt U in staat zijn een machine te maken? Neen. U heeft bepaalde takken, waar U iets van afweet en die kunt U dan vereenvoudigd en in primitieve vorm, overleveren aan de anderen en op die manier zijn de beschavingen van Zuid-Amerika en ook die van Afrika trouwens en van Zuid-Europa aan hun grondvormen gekomen. Restanten van kennis zijn overgebracht door Atlantiers, die van hun moederland waren afgesneden door daar optredende rampen en oorlogen.

Wij vinden praktisch overal in de wereld een pyramideachtige tempel- of torenbouw en vestingbouw. Denk aan de bouw van Pueblo-Indianen, die ook in feite een trappyramide lijkt. Denk aan de bouw van de tempeltorens van Babylon. Denk aan de dolmenbouw, die wij vinden in Centraal Europa, tot in Centraal Azië. Denk aan de eigenaardige kloostertrapbouw, waarbij dat kunt U nog enigszins zien in de Potalabouw - ook een pyramideachtig geval naar voren kwam. Denk aan pagodebouw. Het zijn allen dezelfde vormen.

Deze vorm kwam over de hele wereld voor, maar kwam niet van Atlantis af. Ik geloof wel, dat de behoefte van de mens dichter bij zijn God, of Goden, te komen er toe geleid heeft, dat hij een structuur oprichtte, die een bredere basis moest hebben, anders kon het ding niet blijven staan, die het hem mogelijk maakte zich boven de mens te verheffen en zo dichter bij zijn God te komen.

Zover wij na kunnen gaan, is deze uitleg wel de enig juiste omtrent de Maya's. Klaar?

Vrienden, prettige pauze, daarna esoterie.

Goeden avond.

Goeden avond, vrienden,

Allereerst mag ik Uw aandacht erop vestigen, dat de volgende week ongetwijfeld het tweede gedeelte zeer belangrijk zal zijn, waar U de gelegenheid wordt geboden Uw zeer wijze en belangrijke vragen in dit tweede deel te stellen.

Uw lachen is een oordeel over mijn uitdrukking. Mag ik mijnerzijds de hoop uitdrukken, dat dit niet is een poging mijn oordeel te geven over de vragen, die nog gesteld zijn?

Thans zou ik gaarne een ogenblik Uw willen verzoeken U te vernederen te luisteren naar mijn bescheiden visie op esoterie.

Alle kennis, die van binnenuit moet komen, wordt gebaard door ons ervaren in de wereld.

Er was eens een wijsgeer, die had uitgevonden, hoe een mens kon vliegen in een ver verleden. Hij echter kwam niet tot de uitvoering van zijn plannen. Zo achtte hij zichzelf in het ogenblik van sterven een dwaas, menend, dat hij zichzelf met onbelangrijke dingen had bezig gehouden.

Zijn zoon ontwierp een vliegtuig en daarmee vloog hij zelfs over de Keizerlijke Tuinen in Peking. De keizer, dit ziende, deed hem sterven.

"Want" zo zeide hij, "vliegen kun je misschien in je eigen land, maar wie vliegt boven mijn tuinen is te vrij, te groot; dat zou mijn gezag kunnen verlagen!"

Hieruit kunt U de volgende lering trekken: wanneer U in Uzelf kennis ontdekt, breng deze in de praktijk. Want slechts dan, wanneer U voor Uzelf de zekerheid hebt gekregen in Uw eigen wereld, dat het innerlijk ontdekte waar is, zult U in staat zijn verder te gaan in de volle vrede des harten.

Doch tracht niet, hetgeen gij gevonden hebt, aan anderen op te leggen, want ziet: zij zouden U kunnen benijden, of vrezen en zo misschien U: in ieder geval de waarheid in U doden. En waarheid is zeer belangrijk.

Vergeet niet, dat de belangstelling en de eerbewondering der mensen vaak vreemd en verwrongen is.

Er is een tijd geweest, dat hier in Nederland een ziekte optrad in de tulpen. Hun randen werden verflensd, werden gescheurd en gekarteld en de kleuren bleven niet echt en verschoten, tot dat er soms 2, 3 kleuren in één bloem voorkwamen.

Nu zou men zeggen, dat dit een ziekte was, onedel, onsierlijk. En toch: hoeveel werd niet betaald voor de eerste bollen van de papergaaitulp?

Zo gaat het bij de mensen vaak. Zij kweken in zich bepaalde eigenschappen aan, die eerbewaarbaar zijn, groots en goed. Maar dan ontstaat een overdrijving. Er ontstaat een ziekte. De mens beseft het niet. Hij meent, dat zijn verziekte opvattingen, zijn onbelangrijke, onwaardige, zelfs geheel verkeerde stellingen, in een grotere bewondering, dan een simpele waarheid toekomt.

Daarom moet men oppassen, dat in het Ik geen ziekte komt. Want vergeet niet, dat zij, die naar innerlijke kennis streven, geneigd zijn hun waarheden te definitief te stellen. Zij zeggen: "Dit en alleen dit is waar". Dan vechten zij eenzijdig over enkele punten en argumenten, tot hun hele besef en bewustzijn is verscheurd. En dan in deze verscheurde, deze onvolledige eenheid, die zij dan vinden, zoeken zij de schoonheid der volmaaktheid.

Pas op, dat het U niet gaat als:

D E R O O S

=====

De roos meende: "Ik ben groot en schoon!" Vooral wanneer de dauw haar flonkerende parelen had neergelegd op het bloedrode blad, dan zeide zij: "Ziet, ik ben de Vorstin der Schepping". Wanneer iemand haar beroerde zei zij: "Ziet, een onwaardige, die mij aantast en mij mijn licht en recht tracht te benemen".

Zo kreeg de roos haar doren. Sedert de roos dorens heeft gekregen, wordt zij meer verwend, dan toen zij slechts haar schoonheid had.

Wie in zijn ziekelijk begrip van Ik tracht om de wereld te beletten om dit Ik te benaderen, die kweekt haat, geboren uit angst, uit vermeende rechten. De tegenstelling tussen mens en wereld vergroot zich en daaruit wordt de noodzaak geboren herboren te worden om eens de perfekte, harmonische schoonheid te gewinnen.

Gij zult U afvragen: "Zo ik metterdaad mijn innerlijke leven moet uiten, waar ligt dan de kracht van de verinnerlijking?"

Er was eens een mens, die zeide: "Ik wil de kern van een berg bereiken". Zo zwoegde hij vele jaren om een gang te vinden uitedelijk een gang te houwen, die reikte tot onder het midden van een machtig bergmassief.

Daarbinnen was duisternis. Maar een ander kwam en lachte wat en ging over de bergen, moeizamer misschien en gevaarlijker, maar ook sneller dan het graven van die tunnel. En, staande op de hoogste top, zag hij heel de wereld. Daarin vond hij zijn beloning, maar ook zijn bereiking.

Wie alleen in het innerlijk zoekt, zonder de buitenwereld daarbij te betrekken, sluit zich af. En in de bekrompenheid van het Ik, zonder de tegenstelling van een daadwerkelijk beleven, gaat zijn streven ten onder.

Wie de strijd met de wereld aanvaardt, op grond van hetgeen hij in zich heeft, ontdekt en zal hij in staat zijn om de wenselijkheid te uiten en uit te drukken tot boven alle andere waarden uit en is zijn wereldbeleven de bevestiging van het inzicht, dat hij krijgt in zichzelf en in de wereld.

Misschien is het hier tijd een klein verhaal in te lassen.

DE SCHIMMENSPELER

=====

Er zijn van die schimmenvertoners, die rond trekken van stad tot stad en van dorp tot dorp. Wanneer er feestelijkheden zijn, dan herleven in het schimmenspel de oude Goden, de oude wijzen, dan overwinnen helden draken en vluchten toverkollen angstig weg in de bergen.

Zo'n man was nu dit. Hij speelde met zijn schimmen en de be-goocheling hield een ieder geboeid. Avond na avond, wanneer hij op zijn houten bekken sloeg en zijn stem verhief, terwijl de schimmen zich bewogen over het scherm, droomde de wereld en rijk was de buit. Rijk waren de giften, die hem toestroomden.

Nu was er echter een kind, dat eerst geloofde in de schimmen, maar uiteindelijk zocht te vinden, hoe één stem zo velen kon zijn. Het ging achter het scherm en zag, hoe de speler de schimmenbeelden hanteerde. Zag, hoe hij nu met een wijds gebaar van arm en gewaad, dan weer voorzichtig slechts een bamboestaaf hanteerde, waarop het schaduwbeeld was geplakt, een illusie schiep van werkelijkheid.

Het kind zeide: "Heer, ik zou mij zeer geëerd achten, wanneer ik mocht leren bij U". Het kind ging mee, door de ouders afgestaan

en trachtte te spelen met schimmen, maar de betovering bleef uit.

Toen het kind al een jongeling geworden was, beklagde het zich en zeide: "Meester, vier jaren lang trek ik met U. De schimmen gehoorzamen mij, maar de betovering, die gij legt, kan ik niet scheppen".

Toen nam de schimmenspeler het mede, ergens naar een oude tempel, die al lang verlaten was en zeide: "Zet U neer, mijn zoon. Schouw mij in de ogen".

Het was de jongeling, of hij binnengleed in een vreemd, onmetelijk rijk, duister, warm, maar met steeds weer kleine lichtpunten, die heen en weer sprongen als levend geworden juwelen. Hij hoorde de stem van zijn meester zeggen:

"Ziet, de lichtpunten voegen zich samen. Zij vormen helden en demonen, koningen en bedelaars, monniken en demi-modainen, zoals altijd in het schimmenspel".

Zij speelden hun spel, tot de stem zeide: "Dit, mijn zoon, zijn Uw dromen. Toen braken de lichte beelden en het duister regeerde.

"Kom, mijn zoon, ga verder".

De jongeling meende te staan aan het strand van een groot meer. Ergens opzij een klein water, waarop een lotus dreef, half ontplooid. De hoge luchten riepen vogels. De blauw-wazige verten schenen zich uit een moeras te verheffen.

"Dit land, mijn zoon, is Uw wezen. Ga uit en zoek Uzelf".

De jongeling zocht en vond een boot. Hij voer over het meer en worstelde over de moerassen. Hij zag rovers, die uitrokken op buit. Hij zag dieren, die wanhopig strenden om het eigen leven, of begerig om de buit.

Hij zag de stilte van bergen, waarin kluzenaars zitten. Hij hoorde de bronzen klank van een gong, die monniken roept voor het gebed.

Hij keerde terug en meende wijs te zijn. Doch toen hij terugkeerde was op zijn punt van uitgang, zeide de stem:

"Ziet, dit eiland. Keer daarheen!"

Gehoorzaam trok hij naar het eiland. Doch, toen hij eenmaal voet aan land zette, gleed de boot weg, onzichtbaar gestuurd. Toen hij zijn schreden naar de kern van het eiland richtte, zag hij overal geraamten van mensen liggen, gedoemd onder verschrikkelijke pijnen.

De rots, gegrift als met een laatst wanhopig klauwen van met bloed bevlekte nagels, stond daar: "Ga terug. Dit eiland is een eiland der demonen".

Maar de klank van de stem zinderde nog door zijn wezen en hij ging verder. Hij zag monsters op zijn weg; spinnen, onvoorstelbaar groot; draken, spuwend vuur. Hij ontweek hen met angstige schreden. Maar steeds keerde hij naar het middelpunt van het eiland. Steeds weer zocht hij te gewinnen, dat, wat de stem hem had opgedragen.

In het midden zag hij een troon met een beeld erop, dat honend op hem neerkeek. Hij knielde en het beeld verroerde zich niet. Drie malen neeg hij eerbiedig het voorhoofd op de bodem, alsof hij stond voor een keizer. Maar het beeld antwoordde niet.

Toen nam hij een zwaard, dat hij in zijn dromen met zich droeg. Hij sloeg het beeld het hoofd af en ziet: één plotseling, zich verenend met dat, wat er even van gescheiden was, bewoog het beeld en zeide:

"Sterveling, wat doe je hier?"

De jongeling antwoordde: "Wanneer gij mij niet acht, zal ik U doden".

Toen, toen veranderde het beeld en zeide: "Indien gij mij doodt, dood gij Uzelf. Want ziet: ik ben Uw leven".

Verbaasd zag de jongeling, dat het beeld zijn gestalte aannam. Niet meer wreed en onaantastbaar, maar een broeder, als een broeder, geboren uit dezelfde moeder en op hetzelfde uur.

Deze wendde zich tot hem en zeide: "Ziet". Rond hem zag hij een wereld met Goden en demonen. Hij zag, hoe lichtende Goden op de aarde vanuit de hemel kwamen, en op aarde te wandelen. Hij zag, hoe stervelingen, moeizaam, tred na tred omhoog worstelden, totdat zij konden binnentreden in de hof van de Hemelse keizer.

"Dit alles behoort ons", zei het beeld.

Toen werd het nacht. De sterren hoog in de hemel, begonnen te dwarrelen als vuurvliegen en de jongeling ontwaakte. Hij zeide:

"Meester, wat is dit al, wat ik gezien en beleefd heb? Dagen, dagen en nachten ben ik weg geweest".

De meester glimlachte en zeide: "Ziet, ternauwernood is het uur van de eend ter einde. Enkele minuten heb je gesluimerd, mijn jongen. Maar je wilde spelen een drama van Goden en helden. Ik heb je gezonden in je eigen wereld en in je wezen; je getoond het land, dat in jou leeft. Speel nu dat, wat je bent".

Vanaf dat ogenblik was de jongeling een schimmenspeler. Toen zijn meester heenging naar het huis van zijn voorvaderen, klonk zijn naam door het land. De keizers verheugden zich, wanneer het spel zijner schimmen deed dansen het licht in de avond in de palcistuinen.

Wij willen schimmenspelers zijn, mijne vrienden. Wij willen het leven manipuleren. Wij willen het doen gaan langs onze wegen. Wij dromen van helden, van schone vrouwen. Wij dromen van demonen, monsters en draken, maar ook van Goden, die ons terzijde staan.

De schimmen gehoorzamen ons niet. Eerst moeten wij beseffen, hoe zij in ons leven. Eerst moeten wij beseffen, dat al, wat wij op deze wereld willen brengen, geboren is uit ons Ik, voor wij in staat om in het leven meester te zijn:

En het schimmenspel van het stoffelijk bestaan te maken het kostelijk drama, dat engelen en Goden in zijn ban houdt, de voortdurende verwachting, dat zij weten, dat uit de cocon van het tijdelijke, uiteindelijk zich het grote, het eeuwige Goddelijke zich verheft, stijgend tot boven de sterren.

Gij droomt van het licht en van de zon, mijne vrienden. Gij droomt van een weg, die gij kunt gaan, die bevrijden zal van ouderdom en dood. Gij droomt. Beleef Uw droom als werkelijkheid in Uzelf, Erken, hoe het wrede noodlot, dat zovelen gedood schijnt te hebben, in Uzelf leeft en bestaat. Erken, dat het Uw evenbeeld is en de wereld is Uw speeltuin.

God Zelve schouwt U toe en Hij looft U, voor wat U volbracht hebt.

Indien gij besef hebt van licht, zult gij zeggen: "Er zij licht" er is licht. Doch indien gij slechts hongert naar licht en niet kent het licht in Uw wezen, hoe zoudt gij zelfs een vonk vuurs kunnen creëren om het duister te breken?

Dit is de zin van esoterie: Erken de wereld in U, de kracht, die in U schuilt en openbaar haar op de wereld, opdat het stempel van het Goddelijk wezen, dat in U woont, in de wereld tonen Gods wil, Gods scheppende Kracht.

Wees niet angstig, zoals één, die sprak: "Ik kan niet spelen, ik kan niet dansen, ik kan niet bidden. Ik durf ternauwernood te eten en drinken. Want, o Vader, ik ben niet uitverkoren".

De vader had maar één antwoord:

"Gij zijt mijn kind. Gij zijt de vrucht mijner leden. Al, wat ik

ben, zijt gij. Wat ik bezit, is het Uwe. Mijn zoon, lach, dans en zing en drink. Geniet de spijsen U voortgezet. Erken, dat gij waardig zijt mijn geslacht! Het is Uw God, de kosmische kracht, die U geschapen heeft. Het is deze kracht, die tot U zegt: "erken, wat gij zijt. Erken in Uzelf de verwantschap, die besaet tussen mij, kosmos, en U, mens.

Erken dit en verheugt U in dit loven. Wees meester van stof en geest. Gij, die U zelf weerkaatst. Verzadig U aan de spijs. De gedachten Gods; speel met de wetten, die de Eeuwige heeft geschapen.

Want dit is het Uwe en is Uw recht, indien gij erkent, wat gij zijt.

Vrienden, wie erkent, wat hij is, erkent zo, dat hij verwant is met God, kent alle verhoudingen en vindt in deze verhouding de bevrijding van wat zo menig aards wezen lijkt een slavernij, waarbij het noodlot een onrechtvaardige en harde meester is.

Indien ik U bidden mag, : zoek de zuiverheid van mijn gedachten. Goeden avond.

-o-o-o-o-o-o-

G R I E P

Een hoofd, dat dreunend schijnt te zoemen als een bijenkorf
in volle zwerfdrift en in vol gif.

Een hart, dat bonst en ledematen zwaars als lood,
een klucht, waarin je strompelt als was je reeds gebonden aan de
Je bent door het griepje overrompel. / dood.

Je begrijpt niet de werkelijkheid en de waan,
je begrijpt niet, hoe de griep is gelegen in een groot deel v.h. menselijk
want een bacil werd neergelaten, / bestaan,
is op U neergezegen en heeft verwaten heel Uw wezen doorstroomd.

Hij is het, die Uw hart doet bonzen, hij is 't, waarvan g'anstig droomt.
Onschuldig schijnbaar en onzienlijk, maar vaak ontsellend in zijn kracht.

Het is onbetekenend wezen, dat U op Uw ziekbed bracht met griep.
Wan : een enkele leugen, een enkele gedachte, een enkel klein stukje:

Het is toch geen kwaad? maar is vaak het begin van eendodelijk
die je geestelijk, doodzie, onmachtig, achterlaat. / ziekte,

Want zoals een enkele bacil zich vermeerdert
en wordt een kolonie zonder tal, die het lichaam met alle machten
uiteindelijk overwinnen zal, of doet bezwijken,
is het zelfde als dat kleine, onbetekende woord, dat enkele daadje,
dat kleine akkoord, zo valselijk aangeslagen,
waarvan je eigenlijk niet dromen dorst en wat je toch best kon wagen,
maar wat je wordt tot een drift in het bloed, en wordt tot een
die je haast verteerd en een gloed als een helle vuur. / koord,

Stoffelijke griep gaat vaak voorbij, maar een geestelijk ziekzijn
is, helaas, maar al te lang van duur.

Zo: kunt g'U voor de griep niet hoeden. Laat haar maar gaan,
indien gij, wanneer gij tegen geweld wilt strijden, tegen onrecht, onwaar-
en wilt bewijzen aan Uw wezen. / heid

door het ontkennen van het kleinste kwaad, hoef ik geen duisternis te
Mij is Gods licht, / vrezén.
dat mij in vreugde leven laat.

-o-o-o-o-o-o-